

Tscherning: Jeg troer, at det ærebe Medlem vilde gjøre en større og overeensstemmende med sin Hensigt bedre Nytte, naar han selv bragte frem til anden eller tredie Behandling Rettelser af denne Art, men som ikke gif ud over en vis Grændse, saaledes at han ikke absolut var imod de Ord, som engang have faaet et langt Vorgeselskab i Sproget, og som med Lethed brydes i selve Sproget, men holdt sig til dem, der ere mere fremmede i deres Form og mindre stikfede for vor almindelige Udtale. Jeg troer, at det, at ville rense Sproget for alle Ord af fremmed Oprindelse, vil gjøre Sproget meget fattigt; det gjælder mere om at faae det til at passe til vor Tunge og ikke at vælge daarlige Udtryk, for hvilke vi have gode danske Ord i Forveien. Hvad det ærebe Medlem, der først talte (Kosensørn), har sagt, har vistnok sin fulde Begrundelse. Jeg troer, at det er rigtigt, hvad han bemærkede, at denne Lov i sig selv er en Art Bevillingslov, som man derfor med Rette kunde have gjort Krav paa at see her først. Man skal imidlertid lægge Mærke til, at den egentlig afgjør overmaade Lidet, og at den endelige Afgjørelse, saavidt jeg kan skjønne, kommer til at ligge i Finansloven. Det, som er det Væsentlige og Karakteristiske ved denne Lov, er, at den paa en endnu ubekvem Maade samler deirkelige Midler til en gjenfaldig Ansvarlighed imod hverandre; men dette troer jeg kan udføres paa en langt bekvemmere Maade. Jeg troer ikke, at der herved er gaaet væsentligt udenfor det, der i Forveien ligger i den danske Lovgivning; jeg troer, at den danske Lovgivning for længe siden, men paa en mere ubehjælpelig Maade, har haft det Samme for Die og foreskrevet, hvorledes man kunde bruge den ene Kirkes Midler til at hjælpe paa den andens Trang. Dette Lovforslag er et Skridt videre for at gjøre Formen, hvorunder dette kan stee, mindre ubehjælpelig, men det staaer endnu, saavidt jeg kan skjønne, paa et meget ubehjælpeligt Trin; man maa imidlertid i denne Retning gjøre Lidt ad Gangen. Der er ved denne Lov en Tvivl om, hvad der er legemlig Kirke, og hvad der er

aandelig Kirke, og man har her betragtet Kirkes Midler som halvt hørende til en aandelig Kirke, og derfor ikke heelt hengivet dem under det virkelige finansielle Omraade; men man har dog gjort et saa stort Skridt hen i den Retning, som er den rette for den endelige Ordning, at jeg troer, at man paa dette Standpunkt maa tage Løven omtrent, som den er; thi nu at ville gjøre Indsigelse imod Lovens Vedtagelse, efterat den ikke har mødt nogen Indsigelse hverken ved første eller anden Behandling, troer jeg ikke vil være heldigt.

Fischer: Da den sidste ærebe Taler har rettet Opfordring til den ærebe Rigsdagsmand for Bornholm (Kosfod), kan jeg ikke lade være at benytte Leiligheden til at tilføie en anden Opfordring, den nemlig, at den ærebe Rigsdagsmand, hvis han vil foreslaae Endringer af den Art, der omtaltes, vil sørge for, at de nye Ord, han ønsker at sætte i Stedet for de fremmede, komme til at betyde nøiagtigt det Samme som de, der staae i Lovforslaget. Det er nemlig ikke tilstrækkeligt blot at sætte et dansk Ord i Stedet for et fremmed, og jeg maa sige, at jeg ikke er ganske rolig for den ærebe Rigsdagsmands Bestræbelser i den Henseende. De Exempler, han idag nævnte, ere i det Mindste ikke synderligt talende. Han meente saaledes, at der i Stedet for Restauration burde sættes Istandsættelse, men de to Ord betyde ikke det Samme; der er en stor Forskjel. I den Retning derfor, som den ærebe Rigsdagsmand har antydet, kan jeg ikke ønske hans Bestræbelser Fremgang, og foreklegger han Endringsforslag af den Art, stemmer jeg mod dem.

Barfod: Det kunde være ret interessant — for at bruge et fremmed Ord — at faae at vide af den ærebe sidste Taler, hvad Forskjel han egentlig gjør mellem „restaurere“ og „istandsætte“, om han virkelig mener, at det hemmelighedsfulde „re“, hvormed „restaurere“ begynder, har nogen Betydning i den almindelige Folkeopfattelse, og om han troer,